

voluntatem suam scripturam trahere repugnantem. Quasi non legerimus Homero-centones, et Virgiliocentones: ac non sic etiam Maronem sine Christo possumus dicere Christianum, quia scripserit: «Jam redit et virgo, redeunt Saturnia regna; Jam nova progenies coelo dimittitur alto.» Et patrem loquentem ad filium: «Nate, meae vires, mea magna potentia solus.» Et post verba Salvatoris in cruce: «Talia praestabat memorans, fixusque manebat.» Puerilia haec sunt, et circulatorum ludo similia, docere quod ignores, immo ut cum stomacho loquar, ne hoc quidem scire, quod nescias. Videlicet manifestissima est Genesis, in qua de creatura mundi, de exordio generis humani, de divisione terrae, de confusione linguarum et gentium, usque ad exitum scribitur Hebraeorum. Patet Exodus, cum decem plagis, cum Decalogo, cum mysticis divinisque praeceptis. In promptu est Leviticus liber, in quo singula sacrificia, immo singulae penè syllabae, et vestes Aaron, et totus ordo Leviticus spirant coelestia sacramenta. Numeri vero, nonne totius arithmeticae, et prophetiae Balaam, et quadraginta duarum mansionum per eremum mysteria continent? Deuteronomium quoque secunda lex et Evangelicae legis praefiguratio, nonne sic ea habet, quae priora sunt, ut tamen nova sint omnia de veteribus? Hucusque Moyses, hucusque Pentateuchus: quibus quinque verbis, loqui se velle Apostolus in Ecclesia gloriatur. Job exemplar patientiae, quae non mysteria suo sermone complectitur? Prosa incipit, versu labitur, pedestri sermone finitur; omnesque leges dialecticae propositione, assumptione, confirmatione, conclusione determinat. Singula in eo verba plena sunt sensibus. Et (ut de caeteris sileam) resurrectionem corporum sic prophetat, ut nullus de ea vel manifestius, vel cautius scripserit. Scio, inquit, quod redemptor meus vivit, et in novissimo die de terra ressurecturus sum, et rursus circumdabor pelle mea, et in carne mea videbo Deum. Quem visurus sum ego ipse, et oculi